

KICSI FALUNK

2010. december

A KISSZÉKELYI ÖNKORMÁNYZAT
ÉS A KISSZÉKELYI KULTURÁLIS EGYESÜLET LAPJA

Sislay József

BÚCSÚ KISSZÉKELYTŐL

Keljünk föl már lantom,
menjünk haza,
Régi idő ne legyen zavarva.
Úgy látszik, hogy itten mától
fogva,
Szeretetét senki nem mutatja.

Menjünk oda, hol a tenger
habja,
Víz hullámát homokba sodorja.
Bár szememből a könnyek
hullanak,
Feledjük el régi szép
múltamat.

Vegyünk búcsút a régi szép
helytől,
Vegyünk búcsút a
gyermekkorai mennytől.
Elmegyünk, hol szívnek nincs
bánata,
Hol vízpartot a nap
beragyogja.

Menjünk pihentetni régi
vágyam,
Majd hitvesem megveti az
ágyam.
S benne, ha átkarolom
csendesesen,
Vele meglelem a régi
mennyem.

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy

SISLAY JÓZSEF

költő, mecénás,

Kisszékely díszpolgára,

*a Kisszékelyi Kulturális Egyesület tiszteletbeli tagja,
községi könyvtárunk névadója*

életének 100. évében 2010. november 29-én elhunyt.

Temetése 2010. december 20-án, hétfőn 10 órakor

lesz a kisszékelyi temetőben.

*A temetés előtt, 9.30-kor gyászmisén búcsúzzunk tőle a
kisszékelyi katolikus templomban.*

Nyugodjék békében!

Utolsó szavaim szeretett férjemhez

Szeretnék néhány szót mondani az én kedves férjemről, aki mindannyiunk számára sokat jelentett. Írásaival ezrek szívét érintette meg itt Magyarországon és Amerikában is. Íróként azzal a hatalommal rendelkezett, hogy képes volt a legmélyebb emberi érzéseket kifejezni, szeretetet és gyűlöletet, bosszút és elkeseredést.

Azonban azt is szeretném, ha mindenki tudná, hogy volt egy másik oldala is. Emlékeimben egy kedves és odaadó férfi képe fog élni, akinek kifejező humorérzéke gyakran nevetéssel töltötte meg otthonunkat. Volt valamilyen természetfeletti képessége, mellyel magához vonzotta az embereket. Ez alatt értem a barátait, és azokat, akikkel együtt dolgozott és kapcsolatban állt – csak hogy néhányat említsek:

Albert Einstein, a művész *Diego Rivera*, *Arthur Miller*, a híres író, *Rudy Baron*, a tehetséges magyar hegedűművész stb. és jó néhányan csodálták gyors észjárását, lenyűgöző történeteit. Imádott élni és másokat mosolyra fakasztani, de nagyon könyörületes volt és megértette a szenvedő embereket. Erős és magabiztos férfi volt, aki hihetetlenül jól ítélte meg és látott előre dolgokat. Imádta és nagyon büszke volt magyar származására és családjára. Minden alkalommal, amikor Magyarországra jött, alig

várta, hogy láthassa már szeretett kis falucskáját, gyermekkori bölcsőjét. Ez a hely inspirálta őt és alkotásra ösztönözte, mivel szíve és lelke mindig is Kiszékelyben volt. Igaz, hogy a földön többé már nem halljuk hangját, lelke az imádott falu földjében fog nyugodni az idők végezetéig.

Végül, férjem és magam nevében is szeretném megköszönni a kiszékelyi polgármesternek és kórusnak azt, hogy ilyen élvezetessé tették számunkra az ittléteket. A kedves dalok férjem fiatalkori emlékeit idézték vissza. Gyakran mesélt nekem a kiszékelyi emberek vidámságáról. Idős korában a legnagyobb öröm számára az volt, hogy a település végül megnyithatta könyvtárát. Mindketten reméljük, hogy a fiatalok meg fogják érteni, hogy a férjem mit szeretett volna elmondani a világnak írásai által: béke, megbocsátás, optimizmus, és mindenekelőtt szeretet. A szeretet mindent legyőz.

Most itt az idő, hogy a saját törekvéseinkre koncentráljunk, helyreállítsuk a lelkünket és újra tervezzük a jövőnket. Erővel és kitartással szembe tudunk nézni a kihívásokkal és a lehetőségekkel, melyek előttünk állnak.

Akiket szeretünk, sosem hagynak el bennünket, mindig köztünk maradnak. Lehet, hogy az én drága férjem most egy békésebb helyre távozott, de versei tovább élnek sok-sok ember szívében.

Sokan tisztelték őt, és vannak, akiknek hiányozni fog, de biztos, hogy én érzem legjobban hiányát. Kedves férjem, köszönet a velem töltött boldog évekért, vidám pillanatokért. Szívünk és lelkünk mindig egy lesz.

Sislay Margó

BÚCSÚ SISLAY JÓZSEFTŐL

Akinek ennyi – egy teljes évszázad - adatik az idő végtelen folyamatából, általában úgy múlik el, olyan méltósággal távozik közülünk, mint ahogyan a madárdalos, zöldellő erdők legnagyobb fáai szűnnek meg létezni. Úgy, ahogyan ezek a hatalmas, szép napokat és étellel teli tavaszokat, zord, fagyos teleket, forró nyarakat és kíméletlen erejű viharokat egyaránt kiálló fák szakadnak ki gyökereikkel lassan a számukra éltet adó termékeny földből.

Ha egy facsetetét csavar ki, tör derékba a vihar; ha egy délceg fenyő pusztul el, amikor villám sújt le rá: tehetetlen harag is vegyül az erdőt járó ember értük való gyászában. De ha egy ilyen matuzsálemi tölgy szelíden az enyészeté lesz, akkor a természet szerelmesei, fájdalmuk könnyes ködpáráján át meglátják az élet szépségét, a küzdelmes létezés értelmét és csodáját jelképező szivárvány tündöklését is.

Józsi bácsi úgy élt közöttünk, s úgy ment el közülünk 99 évnyi földi létezése végén, mint ahogyan az ilyen fák dőlnek el. Halála nem csupán személyes elmúlását jelenti számunkra, hanem egyben példázat is. Annak az örök érvényű és megfellebbezhetetlen igazságnak a példázata, mely szerint egyikünk sem kerülheti el, hogy születése után egyszer végórája is eljőjön.

Igen, mindannyian tudjuk, hogy nem bújhatunk ki a természet örök törvénye alól, mégsem tudjuk fájdalom és gyász nélkül, az elmúlás, a végérvényes búcsúzás okozta lelki sebek nélkül elfogadni egyetlen embertársunk halálát sem.

Így vagyunk ezzel most is mindannyian, hiszen Józsi bácsi távozása fájdalommal tölti szívünket, de tudjuk, hogy a mi személyes fájdalmunknak sokszorosát élik meg azok, akik életében a legközelebb álltak hozzá, akik a legtöbbet kapták szeretetre és tiszteletre méltó lényéből. Ők, közvetlen hozzátartozói: szerető felesége, magyar- és németországi közvetlen rokonai nem lelnek könnyen vigasztalásra, hiszen elmúlásával bennük is meghalt valami, lelkük kórusában végleg elhallgatott egy meghatározó, kedves, egy tiszta, szelíd hang.

Mert Józsi bácsi valóban ez volt. A lelkiismeret, az emberség, a tisztesség emberi hangja. Hosszú és tartalmas életéről beszélve kár volna tényeket sorjáztatni, hiszen olyan gazdag, termékeny életpálya zárult le elmúlásával, amelyről itt és most még csak vázlatos képet sem nyújthatunk. A tényekről elég volna talán csak annyit mondani, hogy 1911. júniusában, az Amerikai Egyesült Államokban, Ohio államban látta meg a napvilágot egy korábban, a jobb megélhetés reményében kivándorolt magyar család gyermekeként, majd három évesen hazatelepültek ide, Kisszékelybe, ahonnan a cselelédsort is megélve tizenhat esztendőskorában tért vissza Amerikába. Útközben elveszítette a vele tartó nagybátyját, és a nagy gazdasági világválság idején érkezett meg az óceán túlsópartjára. Nélkülözés, létbizonytalanság várt rá, de erős akarattal, szorgalmával, és az emberekbe, illetve önmagába vetett hitével túljutott a nehézségen. Amerikai katonaként az európai fronton egészen Nürn-

bergig került, majd Japánban, mint tengerészgyalogos szerelt le. Ezt követően kemény munkájának, szorgalmának és mély humanitásának köszönhetően sikeres vállalkozó lett, aki több tucat embert foglalkoztató festő-mázoló cégében kizárólag magyarokat alkalmazott.

Úgy tűnik, egy magyar népmese találékony, minden bajt leküzdő főhőse elevenedett meg Józsi bácsi személyében, aki az Óperenciás tengeren túl, mint a szegény ember legkisebb fia próbált szerencsét és járt végül sikerrel. Józsi bácsi valóban hősies volt. Nem egyéni törekvéseiben, nem anyagi sikereiben, hanem abban, ahogyan vigyázta, dédelgette szívében magyarságát, ahogy őrizte és művelte anyanyelvét: a szépséges magyar nyelvet. Mindannyian tudjuk, hogy költő volt. Az irodalomtörténészek, a kritikusok persze verseket, rímeket, ritmusokat vizsgálnak, lemeztelenítik, ízekre szedik a verset, s számukra csak a leírt szavak léteznek. Ők bizonyára szigorúbban ítélik Józsi bácsi verseit, de mi a verseket író, a világ minden bajára, a hétköznapi élet szép pillanataira, a természeti szépségekre egyaránt reflektáló férfit ismerjük Józsi bácsi személyében. Mert nekünk megadatott, hogy ismerhettük őt saját, egyedi értékeivel.

Tudjuk, hogy mélyen érző, igazságszerető, és mindig közösségekben, sosem egyénben gondolkodó férfi volt. Tudjuk, hogy tekintélyparancsoló, ha kell, akkor harcoss, de az elérzékenyülésig melegsívű férfi volt. Mindig nyitott szemmel járt a világban, s nem ment el szó nélkül az igazságtalanság, a

butaság, a kapzsiság mellett. Észrevette a vicceset, és akik verseit ismerjük, sokszor nézhettünk az általa tartott görbe tükrökbe. Ezernyi és ezernyi verset írt, de drámákkal, elbeszélő költeményekkel is örvendeztette olvasóit. S fogadott hazájában az ottani magyar nyelvű lapok munkatársaként, szerkesztőjeként komoly hírnevet szerzett magának. Sosem tagadta meg elveit, mindig szociáldemokrata érzelmű férfi volt, aki hitt a becsülettel végzett munkában, s hogy mindenki érdemei szerint kell hogy részesüljön a javakból. Józsi bácsi ha tudott, segítő kezet nyújtott az elesetteknek, és amikor már tehetett, jótékonyosság is munkált benne. Sosem feledte el szülőföldjét, mindig szíve legmélyebb zugában őrizgette a kisszé-kelyi, gyermekkori emlékeket, és ezekből a szép, vagy az idő múltával megszépülő emlékekből merített erőt munkájához, élethivatásához, költészetéhez.

Józsi bácsi szerette az életet. Szerette a kihívásokat, a próbatételeket, amiben megmérhette tudását, emberségét, akaratának és jobbító szándékának erejét. Úgy szerette hazáját, Magyarországot, mint a lánglelkű Petőfi, aki egyik költői példaképeként is szolgált, és eközben jó hazafiként élt és dolgozott az Egyesült Államok polgáraként is. Igyekezett embertársai, a kisebb-nagyobb közösségek javát szolgálni, de ha mindezt nem tette volna, csak egy asszony életét tette volna boldoggá, már akkor sem lett volna hiábavaló az élete. Márpedig Józsi bácsi szerelmével, hűségével megajándékozott egy asszonyt, akivel mostanáig, fél évszázadon át együtt volt jóban-rosszban, s akivel mindig egymást segítve, tisztelet- és szeretetteljes frigyben éltek. Az asszonyt, aki

Józsi bácsi kézíratait gondozta, akivel minden gondolatát megoszthatta, aki vigasztalására volt, amikor Józsi bácsit bántotta valami, s aki vele örült a vidám pillanatokban.

Sajnos, 2004 novemberében a kisszé-kelyi könyvtárat Józsi bácsi nem volt jelen, pedig érezhető volt, hogy itt, Kisszé-kelyben milyen jó szívvel gondolkodnak az emberek. Mert Józsi bácsit lehetett szeretni és tisztelni akár ismeretlenül is. Lehetett benne szeretni az adakozót, aki orgonát vásárolt a templomba, aki a könyvtár állományát, berendezését támogatta. De azt hiszem, őt leginkább versein keresztül lehetett szeretni. Ha olykor bicsaklott is egy-egy rím, a költői szándék, a mondanivaló mindig egyértelmű maradt, és emberséget, a gondolat tisztaságát közvetítette. Bár bejárta a fél világot, ismerte és fordította az angol nyelvű klasszikus- és kortárs költőket, de szívében mindig magyar maradt, s megmaradt a szegény ember legkisebb, mesebeli fiának. Tán nem is véletlen, hogy éppen 99 évet, ilyen mesés életkort élt meg.

Józsi bácsi halálával sem múlt el. Írásaival itt marad közöttünk, és sokunk emlékezetében örökre megmarad. Persze mindannyian más-más képet őrzünk majd róla, de mindegyik képben egy őszinte, igazságszerető és igazságkereső férfi képe mutatkozik majd. Ami pedig a legfontosabb: egy olyan férfi képe maradhat bennünk, aki hazaszeretettől és humanitástól mindannyiunk számára példaképpel szolgálhat.

Nagy László

Sislay József

ELMŰLÁSKOR (Margónak)

Nincsen nekem bánatom,
keservem,
Amióta a te férjed lettem.
Ha bánatom elért, nem
panaszkodtam,
Karjaid közt folyton
megnyugodtam.

Köszönöm ég, oly jó nejet adtál,
Rossz álmoktól
megszabadítottál.
Mit bánom, hogy elmúltak az
évek,
Sok, sok évig boldog volt az élet.

KICSI FALUNK

Felelős kiadó:
Keresztes László és
Pajor Ágnes

Szerkesztő:
Lelkes Györgyné
Lelkes György

Elérhetőségünk:
7082 Kisszé-kely,
Szabadság u. 2.
kicsifalunk@freemail.hu
(06-74)-403-144